

Památka zesnulých: 4. Nebojte se! A těmito slovy se potěšujte!

K Památce zesnulých

Památka zesnulých

Nebojte se! A těmito slovy se potěšujte!

„Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.“ ze Žalmu 121

1 Tesalonickým 4, 13 -18 a 5, 5. 8 -11

13 Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. 14 Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. 15 Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. 16 Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; 17 potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváčeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. 18 Těmito slovy se vzájemně potěšujte.

5 Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.

8 My však, kteří patříme dni, budme střízliví, oblečme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu. 9 Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. 10 On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním. 11 Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.

Biblické svědectví nás i pro takovéto chvíle loučení jednak ujišťuje a potěšuje, ale také vyzývá k víře

- tedy k něčemu, co by se dalo popsat souslovím: aktivním smýšlením i jednáním. Zřejmě nás nepřekvapuje, že svědek křesťanské víry, jmenovitě apoštol Pavel, nejprve adresátům předkládá a pokládá základ, na němž stojí a z něž vychází. Je to vlastně prosté:

„Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.“

To klíčové je, věříme-li. A tady bych chtěl sobě i nám vyjasnit, že víra je útěchou a pomocí nám porušitelným lidem, víra je velkou pomocí vyrovnat se se svou konečností, smrtelností – to je pravda, k tomu se i veřejně hlásí víc a víc lidí – a je to tak dobře.

Ovšem to slovo víra více nachází uplatnění a nabývá více svého významu především pro všechny dny, které na tomto světě žijeme a prožijeme. Protože na Boha si nemáme vzpomenout jen tehdy, když něco od něj potřebujeme, nebo když prožíváme obtížné životní okamžiky, víra ve vzkříšení nemá být jen to, co je nám dáno a přidáno a s čím můžeme počítat jaksi na závěr svého života.

Víra v moc Boží a i tu moc nad životem a smrtí, víra ve vzkříšení je základ, z něž Pavel vychází a on o tom píše do Tesaloniky, aby se místní křesťané nenechali ukolébat ve svém novém (Kristovském) přístupu k životu. Ukolébat pocitem, že teď už v Kristu mají slíbenou onu rajskou odměnu a nezbývá než to tu do té doby plnosti – do toho dne Páně, nějak přečkat.

Někteří z tamní křesťanské obce přestali chodit do práce, někteří se zabývali především tím, v jakém pořadí se všechny ty závěrečné děje odehrají, možná si představovali i tu vizuální stránku závěrečného dne Páně – nebo dokonce audiovizuální:

„Zazní povel archanděla a zvuk polnice, Pán sestoupí z nebe a ti, kdo zemřeli v Kristu vstanou nejdříve.“

Apoštol Pavel skutečně vychází vstříc i obavám a otázkám spojeným s posledními věcmi. A je to tak na místě – ale myslím, že shrnutí toho prvního oddílu je: Nebojte se!; Nebojte se, že by ten, který měl moc vzkřísit Krista, nevzkřísil také vás, jak to slíbil. Bude to spravedlivé a podle jeho svatého a dokonalého uvážení.

„Nebojte se! A těmito slovy se potěšujte!“

Tady však kázání nekončí. Naváží v tom 5. verši následující kapitoly, kde slyšíme slova, která ke mně hluboce promlouvají:

„Vy všichni jste synové a dcery světla, synové a dcery dne. Nepatříme noci ani temnotě.“

Vzkříšení – tu není pouze útěchou až na někdy – až i my odejdeme z tohoto světa a jednou odejdeme. – Ano, máme o tom uvažovat a přemýšlet o naší smrtelnosti.

- Kristovo Vzkříšení je však východiskem, základem pro aktivní přístup k životu, a teď tím slovem aktivní nemyslím aktivitu v úzkém slova smyslu, ve smyslu nějakého sportu, nejde ani tak o ten rostoucí a jistě dobrý trend a zájem ve společnosti, co nejvíce se hýbat.

Jde o lidský život v jeho celistvosti – a jde o život žitý aktivně a v „probuzenosti.“ Probuzeně. Život za dne. Den je nejen zde metaforou Vzkříšení, a „den“ tu stojí pro celý nový život v Kristu. Neboť On, Kristus, nás probudil a probouzí do dne skutečného života. Život člověka žít může být prožit i v jakési letargii, otupělosti, ve spánku, jen ve snech a v prostředí tmy. Pokud by k pasivitě mělo vést samotné křesťanství, pak jím přestává být.

Pavel to chce zdůraznit Tesalonickým, a také my všichni uvažujme nad slovy výzvy k čínorodosti:

„Vy všichni jste synové světla, synové a dcery světla.“

Takovými syny a dcerami světla byli i naši drazí zesnulí – v každodenním zápase o živou víru i v době totality, kdy přihlásit se k víře v Krista nebylo v žádném ohledu výhodné, i v době jakéhosi bezčasí v naší zemi – i tehdy tu žili lidé a žili opravdově a plně. Identifikovali se s tím, že i oni patří Dni.

To, pro nás už někdy všední scházení k nedělním bohoslužbám, bylo dříve odvážným hlasem prvních křesťanů – manifestovat panství Vzkříšeného, živého Pána. A nebylo jistě nějakou libovůlí, ale promyšlené, že se první křesťané začali scházet třetí den po ukřižování. Tedy v den, kdy byl Ježíš vzkříšen.

To, co naplňuje den křesťana – každý nový den je vyjádřeno v pokračování verše (8v. 5k. 1. Tes)

I zde jde o metaforu a o příměr z každodenního života:

„Oblecme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu.“

Podobný text známe i odjinud ještě ve významově rozsáhlejší podobě, ale tady jde o tři slova: víru, lásku a naději.

Vzkříšení je s nimi spjato. **Víra** Kristovská je především víra, která nepodléhá strachu. Takovým povzbuzením sloužil Ježíš lidem, kteří se ocitli, v pro ně beznadějně situaci – a On jim světlem svého Slova ukázal cestu, další krok. Často to bylo jen o tom kroku víry. Nevytěšňovat problém, ale utkat se s ním odvážně.

Víra má však sestru, můžeme říci, že starší, a sice Lásku. Sami totiž víme, že my se pro něco ještě nadchneme, chceme věřit a odhodíme strach, ale ty naše kroky víry musí pohlídat její snad starší sestra. **Láska**. Ta nám říká, co je Kristovské a co ne. Říká nám Jak věřit.

A pak také víme, co je jen karikatura na křesťanství. Kristovská Láska? Ta „je trpělivá, nezávidí, nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy...“ Ježíš ji měl a dával. Ježíš ji prokázal až do konce. A učedníci si to zpětně uvědomili, že se dál po ničem jiném už nemusí ohlížet.

A pak tu je mladší sestra víry a to je mladinká **naděje**. To je láska, která se „všeho naděje a všeho zkusí.“ (Kral.) Není to přitom popis naivního přístupu k životu, i když si i tady připomeňme Ježíšův výrok, že „nebudeme-li jako děti, jistě do království nebeského nevejdeme,“ ale to, že se Láska všeho naděje, alespoň pro mne znamená, že pokud žijeme a dýcháme, nikdy není nic ztraceno. A vždy tu je pomoc – jiným slovem spása, ještě jiným slovem východisko, či záchrana. Proto naděje **na spásu**.

Obléci si víru, lásku i naději na spásu znamená vyjít z příšeří vlastních nejistot, nebo z opojení, být probuzeni z životní dřímoty – a v novém dni otevřít dveře, vyjít na ulici. A tam, nekryti ničím jiným než vírou, láskou a nadějí, smět vydávat bez bázně, ovšem s hanou, (opravdu častou pohanou,) svědectví o Bohu živém a jednajícím. To už ale píšeme každý z nás podle svého rozhodování.

Závěrem přijměme zvěst:

„On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním.“

Amen.

Radek Pospíšil

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)